

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.661 van 17 oktober 2002
in de zaak A. 119.228/VII-26.257.**

In zake : Benny KOCHUYT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Benny KOCHUYT op 5 april 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 10 januari 2002 waarbij het beroep van de Vlaamse Landmaatschappij tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van Ranst van 8 augustus 2001, waarbij aan verzoeker de vergunning wordt verleend voor het exploiteren van een manege omvattende stallen voor in het totaal 40 paarden en de opslag van 100 m³ dierlijke mest te 2520 Ranst, Kromstraat 61a, kadastraal gekend Ranst, 1° afdeling, sectie B, nr. 243b, wordt ingewilligd en de aan verzoeker verleende vergunning wordt opgeheven;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Y. LOIX die, loco Advocaat H. SEBREGHTS verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris T. DEPOORTER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker, die de in het geding zijnde manege heeft overgenomen, op 23 november 2000 een milieuvergunningsaanvraag indient voor het exploiteren van een manege met stalling voor 22 paarden en 18 pony's en mestopslag, gelegen te Ranst aan de Kromstraat 61a; dat de vergunningsaanvraag is gestoeld op artikel 36, 6°, van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffendecreet), zoals gewijzigd bij artikel 19 van het decreet van 3 maart 2000; dat nadat de beslissingstermijn is verstreken, het college van burgemeester en schepenen op 8 augustus 2001 de gevraagde vergunning verleent; dat op 21 september 2001 de Vlaamse Landmaatschappij tegen die beslissing beroep instelt, dat met het bestreden besluit van 10 januari 2002 wordt ingewilligd;

2.1. Overwegende dat in haar nota de verwerende partij volgende exceptie van onontvankelijkheid opwerpt :

"Men kan zich afvragen of verzoeker wel belang kan hebben bij de schorsing van de tenuitvoerlegging resp. vernietiging van het deputatiebesluit d.d. 10 februari 2002 ? De schorsing resp. vernietiging moet verzoeker immers een direct en persoonlijk voordeel verschaffen.

Het valt niet in te zien wat dit voordeel zou kunnen zijn nu er een definitieve stilzwijgende weigering voorhanden is.

Het Milieuvergunningsdecreet (artikel 10 Milieuvergunningsdecreet) en Vlarem I (artikel 36, 6°, a) Vlarem I) voorzien uitdrukkelijk een sanctie voor laattijdige beslissingen in eerste aanleg : een stilzwijgende weigering.

Verzoeker had hiertegen beroep kunnen aantekenen, maar heeft dit nooit gedaan, zodat de vergunning wordt geacht definitief geweigerd te zijn vanaf 7 april 2001, zoals reeds weergegeven in de Voorgaanden (I).

Het schepencollege heeft nadien dan nog wel een (positieve) beslissing genomen, maar deze laat, gelet op artikel 10 Milieuvergunningsdecreet en

artikel 36, 6°, a) Vlarem I, de (definitieve) stilzwijgende weigering onverkort bestaan.

Dit wordt ook vermeld in het deputatiebesluit d.d. 10 januari 2002.

De bestendige deputatie heeft het laattijdige schepencollegebesluit d.d. 8 augustus 2001 dan ook uitdrukkelijk opgeheven en tegelijk zich ook inhoudelijk uitgesproken over het dossier (wat neerkomt op een ditmaal gemotiveerde weigeringsbeslissing).

De schorsing resp. vernietiging van het deputatiebesluit d.d. 10 januari 2002 laat de definitief geworden stilzwijgende weigering van het schepencollege onverkort bestaan zodat een schorsing resp. vernietiging verzoeker in principe geen persoonlijk voordeel kan verschaffen";

2.2. Overwegende vooreerst dat prima facie blijkt dat verzoeker niet op de hoogte werd gebracht van de stilzwijgende weigering waarover de verwerende partij het heeft, alhoewel artikel 36, 6°, b), van Vlarem I zulks uitdrukkelijk vereist; dat, voorts, het college van burgemeester en schepenen de stilzwijgende vergunning impliciet heeft opgegeven door op 8 augustus 2001 in positieve zin uitspraak te doen over de vergunningsaanvraag; dat, tenslotte, de verwerende partij zelf is overgegaan tot een beoordeling ten gronde van de vergunningsaanvraag en dat zij het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 8 augustus 2001 niet heeft vernietigd, op grond van het motief dat het college niet meer bevoegd zou zijn geweest om de aanvraag positief in te willigen; dat in de huidige stand van de procedure de exceptie niet kan worden aangenomen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van artikel 36, 6°, van het meststoffendecreet

"Doordat, de bestreden beslissing stelt dat geen bewijs voorhanden is dat de manege in exploitatie was gedurende de periode van 1996 tot en met 1999 en dat er aldus niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 36, 6° van het Mestdecreet;

terwijl, documenten ontegensprekelijk aantonen dat de voorwaarden van artikel 36, 6° wel vervuld zijn";

dat hij het middel als volgt toelicht :

"1. Artikel 36, 6° van het Mestdecreet luidt als volgt :

'Art. 36. Bij wijze van overgangsregeling gelden de volgende afwijkende regels :

(...)

6° milieuvergunningen voor paardenstallen behorende bij maneges en paardenfokkerijen die in 1996, 1997, 1998 en 1999 in exploitatie waren, kunnen worden verleend in zoverre de milieuvergunning voor 1 december 2000 wordt aangevraagd'.

2. De milieuvergunning werd in casu aangevraagd op 23 november 2000, zodat de eerste voorwaarde van artikel 36, 6° alleszins vervuld is. Dit wordt ook bevestigd door de bestreden beslissing. Er moet dus enkel onderzocht worden of aan de voorwaarde voldaan is van de exploitatie van de inrichting gedurende 1996, 1997, 1998 en 1999.

De beslissing overweegt met betrekking tot deze voorwaarden het volgende :

'Overwegende dat wat betreft de beoordeling ten gronde van het dossier, artikel 36, 6° van het Mestdecreet (versie dd. 3 maart 2000, B.S. 30 maart 2000) enkel bepaalt dat, naast de indiening van de aanvraag vóór een bepaalde datum (voorwaarde waaraan voldaan is), de paardenstallen (te regulariseren aantal standplaatsen) in exploitatie waren in 1996, 1997, 1998 en 1999; dat de exploitant aan de VLM weliswaar facturen bezorgde, maar er momenteel niet in slaagt duidelijk aan te tonen dat de inrichting, voor het gevraagde, te regulariseren paarden, nl. 40, gedurende 1996, 1997, 1998 en 1999 in exploitatie was (facturen m.b.t. de aankoop van voeder voor slechts twee paarden volstaan immers niet)';

3. De bestreden beslissing meent dat het niet bewezen is dat er een exploitatie was op de bewuste manege gedurende de jaren 1996 tot en met 1999. Er moet opgemerkt worden dat dit bewijs met alle middelen mag geleverd worden. Verzoeker voegt hier dan ook de volgende bewijsstukken bij :

- Resultatenrekening van 1999, waaruit blijkt dat de manege Zevenbergen minstens in het jaar 1999 werd geëxploiteerd;
- Facturen van de BVBA De Ridder - Goossens, producent van vee- en hobbyvoeder, geleverd aan Dhr. Benny Kochuyt in de jaren 1999 en 2000;
- Verklaringen van Dhr. Marc De Ridder, zaakvoerder van de BVBA De Ridder - Goossens, waarin wordt gezegd dat er gedurende de jaren 1996, 1997 en 1998 voeder werd geleverd aan de manege Zevenbergen, en dit voor respectievelijk 40 paarden (in 1996), voor 37 paarden (in 1997) en voor 45 paarden (in 1998);
- Verklaring vanwege de klantenadministratie van Electrabel, waaruit blijkt dat er gedurende de periode van 26 juni 1997 tot en met 4 november 1998 elektriciteit werd verbruikt op de manege Zevenbergen door Dhr. Willem Deswert, de vorige uitbater van de manege;
- Verklaring vanwege dokter Dirk Van Dessel dd. 19 juni 2001 waarbij deze verklaart paarden te hebben verzorgd in de manege Zevenbergen gedurende de jaren 1996, 1997 en 1998.
- Verklaring vanwege het paarden - trainingscentrum Hagenhoeve dd. 5 januari 2002 waarbij zij verklaren rond de periode 1996, 1997 en 1998 ongeveer een elftal paarden te hebben gestald op de manege Zevenbergen.

- Verklaringen van Dhr. en Mevr. Staut en van Mevr. Linda Verbeeck, waarin zij verklaren dat hun kinderen in de manege Zevenbergen paard hebben gereden in de periode 1996 (verklaring van Mevr. Verbeeck) en 1997 (verklaring van het echtpaar Staut);
 - De opeenvolgende handelshuurovereenkomsten voor het perceel waarop de manege Zevenbergen gelegen is, daterend van 1994 tot heden;
 - Verschillende verklaringen vanwege psychiatrische centra en dagverblijven en vanwege ouders van kinderen die al dan niet aan een mentale handicap lijden die allen stellen dat hun 'patiënten' of hun kinderen sedert een drietal jaren groepsles volgen op de manege Zevenbergen;
4. Ook in het beroepschrift van de VLM wordt het volgende overwogen : 'Aangezien dat er voor deze inrichting, Kromstraat 61 te 2520 Ranst, kan worden aangetoond door aankoopbewijzen dat er minstens sinds 1996 paarden worden gehouden, wordt er voldaan aan de voorwaarden van artikel 36, 6° van het nieuwe Mestdecreet. De aanvrager wenst echter een vergunning te verkrijgen voor 40 paarden terwijl er slechts 34 boxen zijn weergegeven op het bijgevoegde uitvoeringsplan'.

Zelfs in het beroepschrift van de VLM, zijnde de instantie die als enige opkwam tegen de aanvankelijke toekenning van de vergunning door het College van burgemeester en schepenen van Ranst, wordt zeer duidelijk en formeel gesteld dat aan de voorwaarden van artikel 36, 6° van het Mestdecreet voldaan is. Als de instantie die niet enkel beroep aantekent, maar tevens moet beschouwd worden als de specialist terzake, zulke verklaring aflegt, schept dit toch de zekerheid, minstens een zeer sterk vermoeden dat er effectief een exploitatie heeft plaatsgevonden op de kwestieuze site en dit vanaf 1996!

5. Aangezien met alle middelen van recht mag aangetoond worden dat er op de manege Zevenbergen een exploitatie was gedurende de jaren 1996, 1997, 1998 en 1999 en verzoeker dit op deugdelijke en voldoende wijze heeft aangetoond, en bovendien verzoeker vóór 1 december 2000 zijn milieuvergunningsaanvraag heeft ingediend, zijn de voorwaarden van artikel 36, 6° van het Mestdecreet vervuld en diende de vergunning toegekend te worden.

Het bestreden besluit schendt dan ook op manifeste wijze artikel 36, 6° van het Mestdecreet nu ze op basis van de voorliggende documenten stelt dat de voorwaarden van artikel 36, 6° van het Mestdecreet niet vervuld zijn.

6. Het middel is ernstig";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota doet gelden wat volgt :

"Verzoeker beweert dat het bestreden deputatiebesluit ten onrechte stelt dat geen bewijs voorhanden is dat de manege in exploitatie was gedurende de periode 1996-1999 en dat aldus niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 36, 6° van het Mestdecreet.

Er wordt niet betwist dat het in exploitatie zijn van de paardenstallen met alle middelen van recht mag aangetoond worden, vermits artikel 36, 6° Mestdecreet hier zelf niets over bepaalt. Het spreekt vanzelf dat dit uiteraard objectieve, op eenduidige wijze voor de vergunningverlenende overheid vast te stellen overtuigende stukken dienen te zijn. Dit vloeit voort uit het feit dat artikel 36, 6° Mestdecreet een uitzondering voorziet op de principiële

verbodsregel uit het Mestdecreet dat geen milieuvergunning nog kan verleend worden voor nieuwe inrichtingen (waaronder ook te verstaan, bestaande, maar voorheen nog niet vergunde inrichtingen).

Verzoeker verwijst naar een aantal bewijsstukken in zijn verzoekschrift, maar de stukken waarover de bestendige deputatie beschikte vóór haar beslissing betroffen :

- een handelshuurovereenkomst betreffende een manege d.d. 25.02.1999;
- een gebruiksovereenkomst d.d. 02.09.1999 betreffende een perceel grond;
- de resultatenrekening d.d. 1999;
- facturen van bvba De Ridder-Goossens d.d. 1999 en 2000 betreffende vee- en hobbyvoeder;
- verklaringen d.d. 16.11.2000 van bvba De Ridder-Goossens betreffende leveringen van stro in 1996, 1997 en 1998 en van voeder voor gemiddeld 40 paarden in 1996, voor gemiddeld 37 paarden in 1997 en gemiddeld 45 paarden in 1998;
- verklaring d.d. 12.10.2000 van Electrabel betreffende elektriciteitsverbruik vanaf 1997;
- een verzekeringsdocument (brandpolis) d.d. 20.10.1997 betreffende een landbouwgebouw;
- twee handelshuurovereenkomsten (d.d. 31.03.1994 en periode 1997-1998) betreffende een perceel recreatiegrond;
- verklaring van dierenarts D. Van Dessel d.d. 19.06.2001 betreffende het verzorgen van paarden in 1996, 1997 en 1998.

De overige verklaringen waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, werden door de exploitant niet bezorgd tijdens de beroepsprocedure, maar erna, nl. op 25 maart 2002.

Verzoeker spreekt hier telkens over het in exploitatie zijn van een manege, maar er dient benadrukt dat dit niet aan de orde is voor wat betreft het vervuld zijn van de voorwaarden in artikel 36, 6° van het Mestdecreet.

Het Mestdecreet staat in principe niet toe dat nog milieuvergunningen worden verleend voor nieuwe inrichtingen en dit met het oog op het vermijden van de verhoging van de mestproductie. Criterium is hier dus niet het in exploitatie zijn van 'een' manege als dusdanig, maar het in exploitatie zijn van het aantal standplaatsen voor paarden (artikel 36, 6° Mestdecreet spreekt immers van 'milieuvergunningen voor paardenstallen behorende bij maneges en paardenfokkerijen (...)').

In die zin moet dan ook de bewijslast van de exploitant gezien worden : het volstaat niet dat hij kan aantonen dat er een manege in exploitatie was gedurende 1996-1999, hij moet kunnen aantonen dat het aangevraagde, te regulariseren aantal standplaatsen (in dit geval stallen voor 40 paarden) in exploitatie was gedurende 1996-1999.

In deze optiek is het duidelijk dat, wanneer aankoopfacturen van voeder voor slechts 2 paarden (cfr. advies PMVC d.d. 11 december 2001) worden voorgelegd, dit niet kan volstaan om het in exploitatie zijn van 40 standplaatsen voor paarden in 1996, 1997, 1998 en 1999 te bewijzen. Dit geldt evenzeer voor loutere verklaringen waarvan het objectief karakter voor een vergunningverlenende overheid niet kan vaststaan (cfr. verklaringen bezorgd i.k.v. de beroepsprocedure en verklaringen bezorgd na de beslissing).

Dat een vergunningverlenende overheid strikt moet zijn in haar interpretatie van artikel 36, 6° Mestdecreet vloeit voort, zoals hiervoor reeds aangehaald, uit het feit dat deze regularisatiemogelijkheid een uitzondering is op het principiële vergunningsverbod voor nieuwe inrichtingen in het Mestdecreet.

De voorbereidende werkzaamheden m.b.t. artikel 36, 6° Mestdecreet zijn wat dit betreft weinig of niet behulpzaam. Alleen kan men vaststellen dat de noodzaak van een strikte interpretatie van artikel 36, 6° Mestdecreet bevestigd wordt in een document van de Stuurgroep Vlaamse Mestproblematiek d.d. 09.02.2001 waarin wordt opgemerkt door een lid van de wetenschappelijke delegatie van de stuurgroep dat de overheid zich te vrijgevig opstelt bij het verlenen van regularisatievergunningen voor paardenhouders, en waarbij een vertegenwoordiger van de minister van leefmilieu vragen heeft bij de werkwijze voor het toekennen van regularisaties voor vergunningen en de toepassing van de nutriënthalte voor paardenhouders.

De bestendige deputatie heeft geenszins de bepaling in artikel 36, 6° Mestdecreet geschonden.

Het eerste middel is niet ernstig";

3.3.1. Overwegende dat in het bestreden besluit de weigering is gestoeld op volgende overweging :

"Overwegende dat wat betreft de beoordeling ten gronde van het dossier, artikel 36, 6° van het Mestdecreet (versie dd. 3 maart 2000, B.S. 30 maart 2000) enkel bepaalt dat, naast de indiening van de aanvraag vóór een bepaalde datum (voorwaarde waaraan voldaan is), de paardenstallen (te regulariseren aantal standplaatsen) in exploitatie waren in 1996, 1997, 1998 en 1999; dat de exploitant aan de VLM weliswaar facturen bezorgde, maar er momenteel niet in slaagt duidelijk aan te tonen dat de inrichting, voor het gevraagde, te regulariseren aantal paarden, nl. 40 gedurende 1996, 1997, 1998 en 1999 in exploitatie was (facturen m.b.t. aankoop van voeder voor slechts twee paarden volstaan immers niet";

dat, prima facie, de vergunning wordt geweigerd omdat niet aan alle in artikel 36, 6°, van het meststoffendecreet gestelde voorwaarden werd voldaan;

3.3.2. Overwegende dat naar luid van artikel 36, 6°, van het meststoffendecreet, zoals gewijzigd bij decreet van 23 januari 1991 "milieuvergunningen voor paardenstallen, behorende bij maneges en paardenfokkerijen die in 1996, 1997, 1998 en 1999 in exploitatie waren, kunnen worden verleend in zoverre de milieuvergunning vóór 1 december 2000 wordt aangevraagd";

3.3.3. Overwegende dat in haar nota de verwerende partij aangeeft over welke documenten die betrekking hebben op de activiteiten van de manege gedurende de periode 1996-1999, zij beschikte op het ogenblik van de bestreden beslissing; dat tot die documenten, die deel uitmaken van het administratief dossier, onder meer behoren :

- een verklaring van veearts Van Dessel dat hij tijdens de jaren 1996, 1997 en 1998 paarden verzorgde in de manege;

- een reeks facturen van de b.v.b.a. De Ridder-Goossens, die prima facie onder meer betrekking hebben op de levering van paardenvoeder, stro en andere goederen ten behoeve van paarden en die slaan op de jaren 1996, 1997, 1998 en 1999;
- een verklaring van de zaakvoerder van de b.v.b.a. De Ridder-Goossens dat in de jaren 1996, 1997 en 1998 stro werd geleend aan de manege;
- verklaringen van dezelfde zaakvoerder dat hij in 1996 voeder leverde voor gemiddeld 40 paarden, in 1997 voor gemiddeld 37 paarden en in 1998 voor gemiddeld 45 paarden;
- een resultatenrekening van 1999, waaruit blijkt dat vrij aanzienlijke hoeveelheden drank (vb. 12.220 bierblikjes, 41.251 colablikjes) werden aangekocht, voor 598.057 fr. ontvangsten aan lessen werden geboekt alsook voor 824.433 fr. stalgeld, hetgeen bezwaarlijk betrekking kan hebben op een manege met twee paarden, zoals de verwerende partij suggereert;

3.3.4. Overwegende dat in het licht van die documenten, prima facie de verwerende partij niet vermocht zonder enige uitleg te concluderen dat de inrichting voor het aantal gevraagde paarden niet in exploitatie was gedurende de periode 1996-1999, te suggereren dat er slechts twee paarden werden gehouden en de gevraagde vergunning integraal te weigeren; dat dit des te meer klemmt nu de Vlaamse Landmaatschappij in haar advies van 24 oktober 2000 van mening was dat wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 36, 6°, van het meststoffen-decreet was voldaan; dat het middel ernstig is;

4. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker in concreto aantoont dat hij thans een manege met 22 paarden en 18 pony's exploiteert en dat de manege vooral als een vorm van therapie wordt gebruikt door psychisch en fysisch gehandicapte kinderen en psychiatrische patiënten uit onder meer omliggende instellingen; dat verzoeker als een sociaal geëngageerde persoon, kan worden gevolgd in zijn betoog dat hij van de manege "zijn levenswerk heeft gemaakt en nog wil maken" en dat de opheffing van de verkregen milieuvergunning hem een ernstig moeilijk te herstellen moreel nadeel toebrengt; dat wat betreft de argumenten van de verwerende partij dat het niet vanzelfsprekend is dat er nog een definitief geworden stilzwijgend weigeringsbesluit van het college van burgemeester en schepenen bestaat, het kan volstaan te verwijzen naar de bespreking van de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid;

5. Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 10 januari 2002 waarbij het beroep van de Vlaamse Landmaatschappij tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van Ranst van 8 augustus 2001, waarbij aan Benny KOCHUYT de vergunning wordt verleend voor het exploiteren van een manege omvattende stallen voor in het totaal 40 paarden en de opslag van 100 m³ dierlijke mest te 2520 Ranst, Kromstraat 61a, kadastraal gekend Ranst, 1° afdeling, sectie B, nr. 243b, werd ingewilligd en de aan verzoeker verleende vergunning werd opgeheven.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien oktober tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.